

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 250/05
17.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића и Зорана Савића, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду, К. 664/04 од 10. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, дана 17. новембра 2005. године, у присуству браниоца оптуженог адвоката АБ, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду К. 664/04 од 10. децембра 2004. године.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени АА, оглашен је кривим, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако оптужени у року од три године не учини ново кривично дело; оптужени је обавезан да суду на име паушала плати 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка 10.000,00 динара, у року од 10 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе. У жалби је захтевано да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 375/05 од 05. априла 2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа, којој нису присуствовали уредно обавештени заменик Републичког јавног тужиоца и адвокат АБ, место кога се јавио адвокат АБ, који је приложио заменичко пуномоћје, као и оптужени за кога се обавештење вратило са напоменом "стан затворен", на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, датих објашњења браниоца оптуженог за наводе и предлоге у жалби, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреду кривичног закона, на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, пази по службеној дужности, а у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Према жалби, изрека првостепене пресуде је неразумљива, будући да се из исте не види ко је купио хероин, од кога је тај хероин купљен и за кога, и да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а и они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни.

Супротно жалбеним наводима, Врховни суд налази да је изрека првостепене пресуде јасна, из описа радњи наведених у истој произилазе сва битна обележја бића кривичног дела за које је оптужени овом пресудом оглашен кривим, а није ни у супротностима са разлозима који су дати у образложењу пресуде и који садрже све одлучне чињенице које се односе, како на радњу кривичног дела у питању, тако и на психички однос оптуженог према том делу.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у жалби браниоца оптуженог не износи се ни једна нова чињеница ни доказ, који би утицали на другачије чињенично стање, већ се, понавља одбрана оптуженог да он кривично дело у питању није извршио, и да за супротан закључак првостепени суд нема доказа.

Врховни суд налази да су изнети жалбени наводи неосновани и да је првостепени суд правилно нашао да је оптужени у време, на месту и под околностима наведеним у изреци првостепене пресуде извршио кривично дело у питању. Наиме, одбрана оптуженог је оповргнута исказом сведока ББ, који је на логичан и уверљив начин током целог поступка изнео комплетан ток догађаја, да је заједно са оптуженим у кући његове мајке, пошто су претходно набавили хероин преко ВВ, исти конзумирали, а да је он хероин конзумирао у другој просторији у односу на просторију где се налазио оптужени АА. Да је наведени сведок говорио истину, указује чињеница да он од пре познаје оптуженог, са њим се дружио од детињства, тако да није имао разлога да неосновано терети оптуженог за нешто што овај заиста није ни учинио.

С`обзиром на изнето, жалбени наводи браниоца оптуженог, да је исказ наведеног сведока "једна претпоставка и слободна конструкција догађаја", лишени су сваког основа.

Првостепени суд је посебно ценио исказ сведока ГГ, како сам за себе, тако и у вези са одбраном оптуженог и наведеног сведока ББ, и основано истом није поклонио веру, пре свега, због тога што се ради о блиском рођаку оптуженог (брат од ујака), а и у погледу чињеница где су се срили и како договорили око одласка у ДД сведок ББ и оптужени и овај сведок (ГГ) и оптужени се разликују.

Код оваквог стања ствари, жалбени наводи да је било неопходно извршити суочење између оптуженог и сведока, ББ и ГГ, по оцени Врховног суда су неосновани, јер је првостепени суд имао доста чињеница и разлога, на основу којих је ценио веродостојност исказа наведених сведока.

Врховни суд налази да је правилно првостепени суд одбио предлог одбране да се у допуну доказног поступка саслуша сведок ЋЋ, брат оптуженог, а што се и сада понавља у жалби браниоца оптуженог, и дате разлоге, првостепеног суда у том правцу у целости прихвата и овај суд.

Према томе, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, како оне од значаја за радње извршења кривичног дела, околности под којима је кривично дело учињено, тако и у погледу субјективног односа оптуженог према учињеном делу. На тако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело омогућавање уживања опојне дроге из члана 246. став 1. ОКЗ, па су жалбени наводи због повреде кривичног закона оцењени неоснованим.

Испитујући одлуку о изреченој кривичној санкцији, Врховни суд налази да је првостепена пресуда и у том делу правилна. Првостепени суд је правилно, на основу члана 41. ОКЗ, утврдио и ценио све околности које су у том погледу релевантни, и утврђеним околностима које су несумњиво особито олакшавајуће околности, дао значај особито олакшавајућих околности које оправдавају примену одредаба о ублажавању казне (члан 42. и 43. ОКЗ), те је казна затвора од пет месеци правилно утврђена. Правилно је првостепени суд нашао да у конкретном случају има места изрицању условне осуде, члан 52. и 53. ОКЗ, па је тако одредио да се изречена казна неће извршити, ако оптужени у року од три године не учини ново кривично дело. Врховни суд налази да ће и само упозорење казне утицати на осуђеног да више не врши кривична дела. С`тога су неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог да је утврђена казна затвора у трајању

од пет месеци, као и рок кушње од три године, сувише строг.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ